

En dat zij als een valse poetsvis doet alsof zij net zo is als ik. Zich subtiel in mijn ritme gaat bewegen en zo terloops toenadering zoekt. En ik, die zo naïef ben, laat het toe. Lach, vertel in oprechtheid mijn gedachten. Spreid soms ook een geheim tentoon. Daar teert zij op. Zo vreet zij heel voorzichtig eerst het hoornlaagje van mijn huid, waarna zij dichterbij kan komen. Legt mijn aderen bloot en komt langzaam bij mijn stekels aan. Mijn breedste laag. Plots valt mij op dat zij zich als een zuignap aan mij heeft bevestigd. Dus roep ik haar een halt toe, maar het is al te laat. Haar kaken blijken haken te hebben, zo kan zij nog even aan mij blijven hangen terwijl ik een vergeefse poging doe haar van het lijf te schudden. Snel hapt ze nog een stuk van het zachte witte vlees mee voordat ze in allerijl wegzwemt en mij van wapens ontdaan, gevild achterlaat.